

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Romanca o idealnej ljubezni

Mrak večerni razprostiral
Se čez mesto je Granada,
V noč zagrinjal nje palače,
V noč zagrinjal krasne vrte.

A na vrtu najkrasnejšem,
V lopi med zelenjem skriti
Je sedela Juanitta,
Divno lepa Granadanka.

A nasproti njej sedel je
Ibrahim, bogati Turek,
Ki iz Carigrada prišel
Bil pred kratkim je v Granada.

Zdajci luna je priplula
Izza gov, in svit njej mili
Obsijal je par sedeči,
Sladki govor govoreči . . .

Ibrahim:

„Glej pri lune svitu čistem,
„Pri Dijani, nje kraljici,
„Ti prisegam, Juanitta,
„Da ljubav je moja čista.

„To jedina mi je želja,
„Da pri tebi zmer ostanem,
„Zrem v očesi Tebi jasni,
„Zrem ve lica Tebi zorna,

„To jedina mi je želja,
„Da smem dotaknit' ročic se
„Tvojih nežnih, — poljubiti
„Čisto Te na čisti ustni!“

Juanitta:

„Oj možje, vsi ste jednaki,
„Jeden laže bolj ko drugi;
„Kaj ljubav je idealna
„Ne pozna od Vas ni jeden.

„Oj ljubav, kakor nas Plato
„Jo uči, bi jaz gojila,
„Ako bil bi mož na sveti,
„Ki bi tak ljubiti umel.

„A možje, vsi so jednaki,
„Govorijo o ljubezni,
„O ljubezni idealnej,
„A strast nizka jih navdaja.

„Strast živalska jih navdaja
„Ta le jim jedini cilj je . . .
„Ibrahim, in Vi drugačni
„Ste ko drugi vsi možaki??“

Pred Juanitto je pokleknil
Ibrahim, roko na srce

Je položil in govoril
Te besede je slovesno:

„Juanitta, da Te bodem
„Vedno, vedno čisto ljubil,
„Naj porok Ti bode to, da
„Sem EVNUH iz Carigrada!“

„Ti evnuh! . . . Le proč od mene,
„„Goljufivec Ti prokleti!“ . . .
Vskliknila je Juanitta,
Vskliknila in — omedlela.

Ibrahim z glavo pomaje,
Zmeden zapusti Juanitto:
„Jaz, evnuh, sem vender zmožen,
„Za ljubezen idealno!

„Za ljubezen idealno,
„Akoprav evnuh, sem zmožen,
„In to je hotela ona . . .
„Zdaj me je pa zapodila!“

In z glavo majaje stopal
Je skoz ulice Granadske . . .
A z neba smejala se mu
Luna je, deviško čista!

Izstop Celjanov iz okrajnega odbora Celjskega.

Naš župan g. p. t. Nekerman je zbral svoje pokorne kimače 4. t. m. v mestno dvorano ter z resnim obrazom govoril tako-le:

„Gospoda odborniki! Vsak izmej nas, mislim, bi rad mnogo, mnogo denarja,*) daroval, ako bi mu bilo v tem važnem trenutku znano, kako da se

*) Ko bi ga imel.

moremo rešiti velike nevarnosti, ki preti nam in našemu nemškutarstvu od strani naših ljutih sovražnikov, teh divjih Slovencev. Že dolgo sem premišljeval in tuhtal tako, da že dalje časa do polnoči noče sladki spanec zatisnoti mojih skrbečih očij; kajti bojim se za mestno nemčurstvo, bojim se za svoje županstvo. A danes stopim pred Vas z dvema predlogoma, ki utegneta na večne veke osvoboditi naše slavno nemčurstvo:

I. Mi izstopimo iz okrajnega odbora Celjskega;

II. Mi obdamo celo mesto z visokim brezvratnim zidom. — „Živio! Hoch!“

Spoznal sem, da je nujna potreba, da izstopimo iz okrajnega odbora. Žalibože! Tam ne vladamo več mi, marveč ondi začel je vladati mirni duh slovenski, duh dišeče lipe — jaz bi rekel smrdeče, — katera že od starodavnih dnij, ko še ni bilo nemškutarjev, po naših ulicah razširja pogubonosno vonjavo, katere ne more pregnati karbolna kislina, ako bi si tudi naročili Lautenschlägerjev desinfekcijski stroj iz Berolina. Gospoda! Pogledajte tja v belo Ljubljano, kako naglo se je tam vgnedila ta vindiška druhal. Ta okužen duh Slovenstva je silno nevaren. Ako bi tukaj v okrajnem odboru delovali in občevali Vi s Slovenci, poprijela bi se s časoma tudi Vas ta kužna bolezen, in ako pogledujem jaz Vas okoli sedeče in ploskajoče, oblije me, ko poznam Vaša imena in Vaše očete, kar najedenkrat kurja polt, kajti Vi vsi z malo izjemo ste lahko pristni Slovenci kar čez noč. O, kaj bi se zgodilo z mojim županskim sedežem!

Vlada pa mora naš sklep potrditi, „ich berd' ihm schon sogen in Graz!“ „Hoch! Hoch! Živio!“

Drugi moj nasvet je še važnejši in gotovega vspeha, da ne izgine nemškutarija iz našega zidovja, da postane naše mesto prava trdnjava in pa močen steber znanega mostu do Adrije. Že modrijan Sokrat je svetoval Atenčanom, da naj svoje sinove na Akropoli v zidove pozaprejo, da se ne spridijo v občevanju s hudobnimi ljudmi. Zatorej pa tudi jaz predlagam, da postavimo visok zid okolu mesta brez vsakih vrat, da ne morejo Slovenci več v mesto k nam in da naših sinov ne oskrunijo in poslovenijo. — Vidim sicer, da nekateri izmej Vas neso s tem predlogom zadovoljni, ker majujejo z glavo; a

čujte, že slavni Filip, kralj macedonski, je rekel, da ni tako visokega zida, čez kojega ne pride z zlatom obložen osel. Zato se pa tudi jaz nadejam, da če je tudi zid do neba visok, visok ko babilonski stolp, vendar bodo z zlatom obloženi slovenski osli še čez zid hodili in v našo mestno hranilnico denar nosili! „Živio! Hoch taki Slovenci!“

Nato ko se živioklici poležejo, vstane po dolgi tihoti — nikdo se navadno ne upa županu oporekati — svetovalec modrijan: „Slavni župan! Mi smo vsi jedini, da hočemo na vsak način rešiti svoje nemčurstvo. Ker pa sem tega prepričanja, da že prvi Vaš izvrsten predlog našo nemškutarijo reši za zdaj, drznem se jaz — brez zamere g. župan — poprašati, ali je tak brezvratni zid potreben? Kje pa imamo denar za tako ozidje? Ni še veliko Savinje od tega časa proti Grenadirju poteklo, kar se je tukaj sklevalo, da hočemo zidano prirečje (Stad-quai) delati. Mestna hranilnica je v svoji blagohotnosti in neumnosti že dovolila 10.000 gld. Ker pa družega denarja ni bilo in ker se reč prej ni preračunila — vse bi stalo gotovo pol milijona — splaval je naš lep načrt po vodi. Dalje tudi g. župan in mi nekaterniki vsak dan radi proti jugu in severu hodimo, saj znate kam — strašanska misel, ako bi obzidje bilo brez vrat! Potem se mi zdi, da Vi g. župan tudi s svojimi naočniki prav ne vidite, da je v mestu več Slovencev ko Nemcev. Kaj? Ali hočemo te okužence tudi na večne čase k sebi uzidati? — Jaz zatorej podpiram Vaš prvi predlog, družega pa odložimo in čakajmo tako dolgo, dokler da imamo denarja zadosti, katerega nam hočejo Slovenci preskrbeti, in dokler se naši Slovenci v mestu ne spokorijo in ponemčijo. Saj posebno v tem oziru otroci ne katerih prvakov v naših šolah dobro napredujejo!“ „Hoch takim prvakom! Živio još jedan put!“

Potem se prvi predlog županov jednoglasno vsprejme.

Zakotni pisac Krivec vzel si je za ženo izvrstno gospodinjno. Ona tako skrbi za snago in čistost, da je možu že preveč.

Istrske brusijade.

Gospod urednik! Vi mi morate stvar razložiti, jaz sam sem dosti premalo etnograf, da bi mogel pravo pogoditi. In vrag vzemi vse zemljepisne učne knjige, ko si človek iz njih nič pravega in zanesljivega priučiti ne more. Kar nervozen sem postal; hudo, pereče vprašanje roji mi po glavi, muči me, da sem celó prepotrebno, telesa naša in duh naš krepčeče spanje zgubil. Nas li je kaj v Istri, ali nas ni nič?

To je to strašno vprašanje.

Zemljepisne knjige prav decidirano, da nas je nekaj, dočim razne enciklike političkih naših papežev

sedaj pravijo, da nas ni prav nič, potem zopet, da nas je nekaj malega, in slednjič pa, da nas je celo precej; ker se pa — tako nekako računajo — ljudstva ne štejejo, nego samo vagajo in ker smo nekda mi lahki, zelo lahki, ni drugače mogoče, nego da je rezultat tega etnografsko-matematiškega problema = 0.

Takoj po istrskih deželnozborskih volitvah proglašili so naši demagogi svojo nerazrušno voljo, da hočejo uničiti vse pritihotapljene in prav po tatinski prikradene — slovanske mandate, ker Slovanov v Istri niti ni. Nedolgo potem, ko je slavni dr. Amoroso svoj prav gotovo nepritihotapljeni mandat jezno od sebe zalučal ni

ga potem — seveda na koprneče prošnje cele provincije — gracijozno zopet pobral, rekli so zopet, da bodo uničili samo mestne slovanske mandate in pa tri mandate iz kmetijskih občin, ker bilo bi strašno, nečuvno — dobri genius cele irredente zakril bi si samega gneva in srda plakajoči svoj obraz — ako bi zlezal slovanski poslanec v deželni odbor in tako okužil slavno to korporacijo obkrožujoči vzduh „romanskega“ slavlja. S to svojo enunciacijo priznali so gospôda, da je vender nekaj Slovanov po Istri, četudi samo tam po kmetih.

Sedaj pa najedenkrat čujem od svojega, navadno dobro informovanega mentorja, da mislijo zavreči samo mandata mestnih skupin Pulj—Vodnjan in Voloska—Kastav—Moščenice, hoteč takó pokazati pred svetom, da imajo istrska mesta izključno italijanski značaj. Potem takem živje na deželi po vsi Istri Slovani.

Vidite sedaj, gospod urednik, da je stvar jako komplikovana in da mi ni zamere, ako jo sam razmotati ne morem.

Najprvo pravijo, da nas ni nič; potem, da nas je nekaj malega; slednjič, da nas je precéj, a da nismo piškovega oreha vredni. Kaj je tedaj pravo? povejte mi, prosim Vas. Rešite me iz tega kaosa.

Sicer so pa pri nas jezikovno vprašanje že davno rešili — osli, vpeljaviši v svojem službovanji utrakvizem. Kaj me tako gledate? Brez šale! Vsak istrski osel razume dva jezika.

Seljak naš zmerja pred njim po prašnej cesti krevsajočega, težko natovorjenega osla in mu prigovarja le hrvatski; ko pa stopita v ozke in zatuhle mestne ulice jo pa vdarita le po italijanski. In takó je rešeno imenitno jezikovno vprašanje. Vidite, da bi se tudi gosp. baron Scharschmidt lahko kaj naučil od — naših oslov.

Kateri obeh jezikov oslu bolj ugaja, ali je morebiti obema jednako vešč, to sicer ne vemo in mislimo, da Vam bode zadevo to bolj plastično predočil Vaš in naš prijatelj, gosp. Prostoslav Kretanov, ki ravnokar okolu nas hodi in ki je to oslovsko jezikovno učenost od blizu in natančno študiral.

Čemu si državniki naši toliko glave belijo radi jezikovnega vprašanja?! „Das Gute liegt doch so nahe!“ Način rešitve je vender tako priročen, kar k nam naj pridejo. In kakó lahko človek pri nas izhaja, če le besedico italijanski zna. Znanec moj — slovenskega rojstva in urarskega rokodelstva — je veliko to resnico že davno uvidel ter sklenil, z vso enerzijo poprijeti se učenja italijanščine! Nedavno pa nam je pokazal plod svojih naporov.

Sedeli smo v veseli družbi, pri mizah okolu nas pa precejšnje število Italijanov. Ko smo se najedli in napili, mu pa rečemo: Colloredi senior — takó ga nazivljajo — pokliči račun. Colloredi pogleda bistro okolu sebe in zakliče:

„Signor, porta faktura!“ In krčmar je res prinesel, sicer ne na lepej tiskovini pisane fakture, pač pa belo kredo v rokah. Italjani so res natégovali ustnice na smeh, mi vsi pa smo se čudili bístri glavici prijatelja našega. In kakó lepó sta se pogodila italijanski krčmar in slovenski urar, niti krajcarja ni bilo diference. Rojaku našemu je ta prvi „debut“ v italijanskemu jezikoznanstvu izredno ugajal; zavrtil je obilni svoj corpus, zvrnil ga potem, kolikor se je na ozkem stolu le dálo, vznak — takó da je najvišja točka na obkrožji obilega trebuščka prav zvedavo in koketno na mizo pokukala — in pomižikal samozadovoljno, češ: poglejte me takle sem!

Colloredi junior, ki nobenemu človeku zaslužene slave ne privošči, se je pa prav malicijozno smijal. Colloredi senior to videvši se raztogoti: Kaj se boš smijal o...! neumni, ki še tolik ne znaš, kakor jaz! Pet let si že v Pulji, pa ljudi zvečer z „bon žorno“ pozdravljaš.

Takó je Colloredi senior, mlajšega Colloredija slavno pobil. —

Vsi so se smejali, le jaz sem priskočil nesrečnežu na pomoč ter apostrofoval prevzetnega zmagovalca:

„Tudi ti se nimaš hvaliti, kajti presneto malo je, kar znaš.“

Bi že videli, če bi jaz imel dovolj časa, če bi prišel med ljudi, če ne bi imel toliko družih skrbij — in vlila se je cela ploha samih „če“ iz Colloredija sen. ust.

Jaz pa: Ljubi Colloredi,

Wäre nicht das Aber
Hätt' jedes Ross sein Haber.

In konec je bil prepira.

Jezikovno vprašanje smo pa vender le pri nas uzorno rešili:

Slovenski gost pokliče „fakturo“, italijanski krčmar pa denarje spravi.

Pridite torej k nam vi vsi, ki se za to vprašanje zanimate, vabi Vas najljudneje

—č.

Kakor v sv. pismu.

„Resnično vam povem, da me bo jeden izmed vas izdal.“

(Morebiti pa obadva. Opomnja uredništva.)

A-hacelj: Povej mi prijatelj B-hacelj, zakaj škof Kahn trdim Slovincem po nemški pridiga?

B-hacelj: Ker so njegovi predniki Gunther, Berthold, Hildepold, Wernher in Echarđ takisto storili, in tako vse Slovence ob Motnici, Krčici, Norinji in pod radstatskimi Turami v nebesa spravili, da ni nobenega več tam najti.

Sv. Method. Jeli si slišal brate Cyrill, Gauč preganja iz slovenskih šol najini podobi.

Sv. Cyrill. Temu se čudiš brate Method. Ni li se Tebi isto godilo, ko si po svetu hodil? Anonymus Sahisburgensis je pozneje o Tebi pisal: profugatus a carantanis partibus. Kahn in Gauč rázumeta latinski, sta to brala, in zdaj posnemata salcburške škofe, Kahn se mrzijo Cyrillo-Methodova društva, Gauču pa podobe.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

„Ks! ks! ks!“ tako v jedni sapi ščuje „Slovenec“ in svetlohlinski zavija proti nebu oči. „Ks! ks! ks!“ ščuje na „Slovanski Svet“, na „Slov. Narod“ na „Brusa“, kajti oni so krivi, da hočejo Poddražani v pravoslavje! „Slovenec“ je naiven dovolj, da misli, da mu še kdo veruje. On, ki nabira laž za lažjo, kakor jagode na molek, on, ki gledé opravljanja tekmuje z najhujšo branjevko „Za vodo“, a hrabro molči, kadar se od njega zahtevajo dokazi resnice, res misli, da ima še kaj pomena, ako oblastno zapiše „Quousque tandem —?“ nad svoj uvodni članek, katerega ni narekovalo nič družega, nego sama „Abonnenfängerei“. Od nekdanj že ima grdo navado, da vselej, kadar javka „Vera peša!“ „Vera je v nevarnosti!“ po strani poškili na prvega mu neljubega soseda, češ: „In ta je kriv, da vera peša! Primité ga!“

Ta njegova navada se je pa v teku časa že tako obrabila, da vselej kadar vzdihva „Vera peša!“ s tem svojim klicem le pomilovanje vzbujá. Ljudje pravijo: *V nevarnosti ni vera, ampak le bera* in smeje se Žitniku baš tako kakor Karlinu in Kalanu, kajti občinstvo dobro ve, kje ima dotično zlo svoje korenine.

Da imajo „Slovenčevi“ pismouki nekoliko one blažene čednosti, ki jej pravimo „izpoznanje samega sebe“, bili bi tudi že sami prišli na sled temu zlu in posekali bi mu korenine, če bi hoteli, česar pa ne verujem. Da jim je usoda naklonila le nekoliko drobcev omenjene čednosti, bili bi takoj drugačni. Ne trobili bi v svet, da takozvana mladoslovenska stranka črti našo duhovščino. Duhovščine v njenej celoti nihče ne črti, osigurano jej je spoštovanje po vseh slovenskih pokrajinah, kakor prej tako tudi slej. Zaradi tega pa še vsacemu članu ni svobodno, da kjer mu ljubo, trka in buta z rožički svojimi. Zato se dogaja, da se poslednji čas taki rožički zakrivljajo in pilijo, ker je to v javnem interesu.

Ti posamični člani so krivi, če vera peša in je vera v nevarnosti. S svojo nestrpnostjo, ošabnostjo, s svojim čudnim obnašanjem rušili so in še rušijo ugled duhovščine. Ali morda mislite, da je imelo dober upliv, ko ste se ob volitvah tako srdito kavsali med seboj, ko je kapelan napadal kanonika, ko se je boril črni kolar z rudečim? Ali si domišljate, da dogodki, kakeršni so bili „Pri solnci“ v Novem mestu, v botaničnem vrtu, v „podzemlju“ z A. Glivo, in kakr so bili v „Brusovem“ romanu „Misel“ popisani i. t. d., pomnožujejo spoštovanje in ljubezen do dotičnih članov? Ali Vam še ni šinilo prepričanje v glavo, kako kvarno je bilo za Vaš upliv delovanje ob zadnjih volitvah, ko ste pokazali, da neste

mož-beseda, ko ste poštenim slovenskim kmetom prigo-varjali, naj prelomijo dano besedo? Ali ne čutite v prsih, koliko Vam je škodovalo, da ste tolikrat na laži ostali in se je dokazalo, da ste obrekovali?

Take in jednake stvari so „pravi uzroki“ onega čina, zaradi katerega ste napisali članek „Quousque tandem —?“ V zrcalo se pogledjte, vest svojo izprašujte in dolgo ne bode treba premišljati, da se uverite, da ste Vi, to je taki posamični člani, vsemu temu uzrok. Iz-rodki med duhovništvom, takozvana „schärfere Tonart“ je glavni, ker jedini vzrok, da se je ugled duhovništva tako znatno zmanjšal v nekaterih krajih. A bode se še bolj in širilo se bode to gibanje, ako pod Svoj voz, ki z veliko brzino drdra po strmini, ne podložite cokle.

Torej: izpoznanje samega sebe! To bodi prvi korak! Drugi potem ne izostanejo in kmalu si bomo zopet tako vroči prijatelji, kakor nekdanj.

Čudna so pota božje previdnosti.

Urednik „Slovenčev“, gospod Žitnik ki je v svojem listu trdil, da *mladočeški poslanci v deželnem zboru niti sedeti znali ne bodo*, bil bi se takoj v deželnega zbora prvi seji raz stol prekucnil, da ga ni jeden izmej tova-rišev ujel. Za take osebe, ki sedeti ne znajo, moral bi pri vsakem stolu biti kak „Sicherheitsventil“.

Kakor se je tem povodom vidno pokazal „prst božji“, tako tudi v drugem slučaju.

Gospod profesor Gratzy, ki uganja razne sporte, hotel je svojega psa vreči v Ljubljano, ki sedaj že ni posebno topla. Znan nemšk stik že veli:

„Quäle nie ein Thier zum Scherz,
Denn es fühlt wie du den Schmerz“

Ker se profesor Gratzy za te besede ni zmenil, potipal ga je „prst božji“ in vsled tega se je zgodilo, da Gratzy ni vrgel psa v vodo, marveč je sam v Ljubljano padel, ker se mu je bilo izpodrsnilo.

Gospod Kalan, ki je v svojem lističi pisal, da Kamniška železnica kmetov prav nič ne briga, se je hitro spokoril, in stermečemu svetu razkril, da je *on že l. 1805. imel svojo železnico in razne kolodvore*. Zares! Čudna so pota božje previdnosti, Slovenci pa srečen narod, ker imajo mej seboj tak veleum, kakor je „Eisenbahn-könig Kalan“.

Ves trud zaman!

Tepe jih prav pridno, da bi ga ljubila, a ves trud je zaman.

Preljub moj gospud „Brus!“

(Ta drug pism.)

Kokr sem hotla réč jem bom še velik povedala — če ne bojo nikomur neč povedal, se ve — če bom tukej ostala, k se zdej še neč prov ne ve kokó bo, če bom pa šla — bom pa tih. Nej bo v imen božjem, sej tukej tokó ni več za ž'vet. „Oh ja sej pravm, kaj b pa blu če b baronov na svet ne blu, sej ta drug je že taku vse prepametnu in pa sama beračija jih je.“ Z njim se da včas še kej pogovort, z drugm pa obenm človekam neč več ne. Gospa baronovka so me včas clu na cest očitn kušnl, zatú de so ljudje vidl kokó me obrajtajo — drug pa obedn ne. Sej pravm, kaj b pa blu če b baronov na svet ne blu, ta drug je taku sama beračija. Z gospudam župnkom je blo včas tud še kej — bom že en drugkrat povedala kokó — zdej pa tud neč več; odkar so pa za prezidenta pr šolskem svet pa že clu neč več — sej še otroc v šol klopi nimajo, ampak mórjo po turšk' na tleh sedet — polej pa že vedó kakó je. Tokó, zdej nej pa pozdravljen ostanejo za dons. Pa še en drugkrat kej.

Na Velk Doln pr Mokricah ta 48ga septembra 9 in 80.

Že vedó kdo.

Položaj kakor lani.

(Mačka predstavlja vojno.)

Telegrami „Brusu.“

Iz Ljutomera. Nevin še je zdaj — mak.

Iz Brežic. G. St. še je zmirom Zahlkellner pri H.

Iz Maribora. Dr. Glantschnigg išče 12 konci-pientov.

Iz pahorske Ribnice. Vsi nemškutari so se dali v tretji red zapisati.

Iz Schönsteina. Naš trg je od one dobe, ko je znano človeče vrglo kamen v hišo, v katerej so si slovenski narodnjaki napravili veselico, dobil ime od so-sedov: Schiechenstein.

Pariz. Milan in Koburžan sta v Parizu. Sedaj treba še Batenberžana, da bi vsi trije zapeli znano Nestroyevo:

Wir wollen in die Stadt marschieren
Und dorten unser Glück probiren.“

v kateri bi Milan imel samospev:

„Kar prifehtamo
Vse zažehtamo“

Pariz. Ko je Eiffel zagledal Koburžanov nos, vskliknil je ves obupan: Oh zakaj te nisem poprej zagledal. Ne bilo bi mi treba graditi stolpa!

Postojina. Fekete naročil 100 izvodov ruske himne, da jo bo de v bodoče poznal in se ne bode več tako sijajno blamiral. Kautschitsu na Razdrtem dal bode več izvodov.

Velike Lašče: Mi imamo gospoda, hudega, kakor najhujši petelin. Piše se za Dobnikarja. Ni dolgo temu, ko se je z neko osobo tako hudo sprl, da so se par dnij poznali sledovi nohtov na Dobnikarjevem obrazu. Razljutil se je bil tako hudo, da je neke duri iz stežajev vrgel in od postelnjaka nekaj odlomil. Tako se godi, kadar mačke doma ni. Ko je pa prišla mačka, to je gospodar, domov, omil je Dobnikarju glavo, kakor si je bil zaslužil. Upajmo, da bode ukor kaj zalegel.

Škofjaloka: Naš upravitelj Megla in njegova desna roka Šimen nameravata zapustiti nas še pred bo-žičnimi prazniki in prepustiti nas usodi. Vse prebivalstvo vsled tega zelo vznemirjeno. Sestavil se je odbor za prosto bero za smodnik, ajdovo slamo in druga taka kadila.

Izpod Golovca: Hehehe! Že dolgo se nesem tako smejal. Ta ljuba „Laibacher Zeitung“, ki ob tem živi, kar v drugih kuhinjah ostaje, in je izvirna šele pri ekeektivnih dražbah, je zadnjič z velikim apetitom pohrustala „Slovenčev“ članek „Quousqe tandem — ?“ A požrešnost na stare dni ni dobra. Članek obležal jej je v želodci in prouzročil veliko blomožo. Vse se jej smeje in se norca dela, celo poluuradna „Triester Zeitung“ ne more zakrivati škodoželjnosti svoje.

Šent Vid nad Vipavo oziroma „iz poddraške so-sečine“. Fekete se je na Razdrtem osmcdil (nemški: blamiral), Demšar se bode pa v nas.

Ponižno vprašanje uredništvu „Slovenčevemu“.

V telegramu z Dunaja dne 24. oktobra poročali ste o poroki v Frohsdorfu mej drugim: „Iz Pariza in Madrida je došlo več članov visokega plemstva, dalje po trideset španjskih in francoskih konjkov.“

Jaz se za konjike zelo zanimam, zatorej ponižno prosim, povejte mi, ali so se ti konjiki potujoč na Du-naj kaj zglasili v Vašem slavnem uredništvu, ali se pa morebiti nazajgredé pri Vas ustavijo? Zeló mi bodete ustregli, ako blagovolite ugoditi mojemu vprašanju.

Klanja se vam

znani radovednež.

Narodna. (?)

Moj očka so rekli
Ožen' se moj sin
B'va hiš'co kupila
'Z orehov'h lupin.

Jaz sem se oženil
Oh, da b' se ne bil!
Namesto lupin sem
Ježice dobil.

Megla na železnici.

Ne misli, dragi bralec, da se je megla ulegla na železnico in da jo jaz nameravam popisavati, marveč *gospod Megla*, Tebi že iz jedne prejšnjih številk dobro znan junak, vozil se je po gorenjski železnici domov.

Gorenjska železnica ima svoje posebnosti. Brzovlaka ne pozna, vendar pa je možno po njej voziti se z *nagličem*, kakor se je nedavno vozil nek novopečen in gladko obrit deželni poslanec iz Ljubljane ter pri tej priliki tožil o neki mladostovski „*bandi*“ v deželnem zboru kranjskem. Toda o tem morebiti drugič, sedaj se moram povrniti k našemu Megli.

Ni se vozil z *nagličem*, ampak z navadnim večernim vlakom dne 28. m. m. *Gospod Megla* bili so ta dan strašno jezni in videti je bilo, da v Ljubljani neso vode pili.

Silno so se kosorepili in rekli so, da se oni in *gospod Šimen* ne moreta več videti v Loki. Še pred božičnimi prazniki pobrala bodeta svoje krpe in copate in ostavila kraj, kjer je samo še *sedem mož* in samo še *tri ženske*, zaradi katerih se mesto še ne podere. Te može in te ženske midva lahko okolu prsta ovijeva, pa nama tudi to že preseda. Sicer pa bova druge prebivalce že še premikastila, zakaj bero tiste slovenske liberalne liste in pa tisti vražji „*Brus*“. In tako se je *gospod Megla* še na dalje jeze penil in zabavljaj, dve ženici, ki sta bili v istem vozu, sta pa prav pohlevni poslušali. Stopivši iz vagona sta si obe prav počteno oddahnili: „Hvala Bogu, da sva zunaj!“

A-hacelj: Sta li že čula kaj o novem vodji na tukajšnji realki?

B-hacelj: Jaz sem čul, da je došel z odpuščene realke v Seretu.

C-hacelj: Jaz pa, da je svoje otroke upisal v šulferajnsko šolo.

A-hacelj: Jaz pa vem še kaj družega, to namreč, da je učiteljem nasproti, izrekel želje, da morajo gledé pouka v nemščini strožje postopati.

C-hacelj: Če pa ni družega, ga pa pač ni bilo treba iz Bukovine semkaj mučiti. V nas ima dovolj ljudij, ki za nemščino več nego dovolj skrbe.

„Janezek, povej mi, kje so se sv. trije kralji v obljubljeni deželi najprej ustavili?“

— Po tako dolgem potovanji gotovo najbrž v gostilni.

Dialog kandidatov za med škofijo in njegovim kučejem.

Kučej Stefan, Dobro jutro *gospod Hautfarer*!

G. Hauptpfarrer. Bog daj, Štefan, kaj pa bi rad?

Kučej Stefan. Da bi za šimeljna nov cajg kupili, ta je že prav slab.

G. Hauptpfarrer. E — bo že še trpel, zdaj pridem za škofa v Marburg, tam najdem lepe konje in srebern cajg, s šimeljnom pa boš mleko iz videnavske škofove graščine v Marburg vozil, za takšno vožnjo bo ta cajg že še dober.

Kučej Stefan. Pa menda nič ne bo, dekla je ravno iz mesta prišla, in mi povedala, da so *gospod Štotfarer* iz kanceljna oznanili, da že imamo škofa, nekega cesarskega kaplana na Dunaji.

Tableau!

Poznavatelj zgodovine.

„*Gospod grof*, ali neso bili vaši predniki že v križarskih vojnah?“

— „Bog obvaruj! Moji predniki bili so *predobri protestantje*, da bi se udeleževali podjetij, izhajajočih od papeža.“

Slika iz orijenta.

lahko umevna brez komentara.

„Ali ga vidiš, kroto preklicano! Do golega se je dal ostriči, da ga le več lasati ne morem! Zdaj le glej, da boš kmalu zopet imel lase, kakor se spodobi, sicerrr . . .“

Nov smrtni greh.

Trnovski kapelan Kalan, ki je nekda že vzel izključni privilegij na 99 let za netopirje s kljuni in za takozvano Kalanovo železnico, navzlic vsem tem sijajnim uspehom še ne miruje. Kakor kokoš vsak dan jajce znese, tako Kalan vsacih 14 dnij nov izum. Sedaj je izumil v svojem lističi, ki res ni družega, „nego Druckerschwärze und Papier“ z velikim deležem arogance vmes, *nov smrtni greh*.

Pisoč o Poddražanih pravi namreč:

„Tega je posebno kriv časnik „Slov. Narod“, ki zdaj potuho daje Podražanom in hujskačem prepušča prostor v listu, da v njem trosijo svojo strast in neslanost med svet. Večkrat je že „Domoljub“ svaril Slovence pred tem listom; sedaj se pa zopet vidi, da je imel prav; zakaj ako katolišk časnik katoliško vero zaničuje, druge krive vere pa povzdiguje, ne zasluži, da bi ga kdo podpiral in kdor vedoma to stori, gotovo se smrtno pregreši zoper Boga in svojo vero.“

Kapelan Kalan si je, zapisavši te vrste, gotovo mislil: „Zdaj sem ga pa dal!“ Kaj še? Ne domišljajte si kaj tacega gospodine Kalane! Vam že davno nihče več ne veruje, ker ste občinstvu le še „figura comica“.

Tudi Vam prav nič ne pristuje s smrtnim grehom tako okolu sebe metati. Ljudje dobro vedó, da sta si z resnico sovrage, da radi marsikaj trdite, česar dokazati ne morete in da imate o grehih in smrtnih grehih svoje čudne nazore, kakor kmetski godci, ki včasih zabrenče:

„Greh gre v meh,
Meh poč',
Greh van skoč'.“

Priznavati mi morate, da vam ne delam krivice Saj se izvestno še spominjate letošnje Velike noči in dogodka na Rimski cesti. Na smrtni postelji ležeč človek želel si je svetstev za umirajoče, a Vi ste odlašali več ur, tako dolgo, da je revež „sine lux, sine crux“ odpotoval v večnost. In ko se Vam je vse to „u brk“, pardon v okroglo in rudeče lice povedalo, postali ste še bolj rudeči,

a s čudovito predrznostjo vse tajili in celo s tožbo pretili. A ko so Vas še jedenkrat potipali, vzeli ste vode v usta, vsled tega hrabro molčali in na laži ostali.

Umirajočega človeka pustili ste brez svetstev za umirajoče, brez cerkvene tolažbe v večnost, *to je neovrgljiv faktum*. Kaj mislite, ali je to burka, ali greh? Vidim, da Vam je vsa kri šinila v glavo, da se torej ni nadejati odgovora od Vas. Zato odgovarjam sam: Da je kdo v kakem drugem stanu tako grdo zanemarjal svojo dolžnost, kakor Vi v omenjenem slučaju, bil bi že davno v ostri preiskavi in najbrže že odpuščen. Vam pa to nič ne dé, ker se za *take „grehe“* Vi ne brigate in menda tudi Vaši gospodje ne. Drugače pa je z javnim mnenjem. To Vas je pa že obsodilo rekoč: Da bi najbolje kazalo, ko bi Vi gledé *grehov, smrtnih grehov*, začeli pometati pred Svojim pragom, ko bi bili v *prvi vrsti duhovnik*, ne pa kaj družega.

Na svidenje po sv. Elizabeti.

Andrej Sajegulec.

V tunelu.

V vagonu družega razreda pripetila se je nedavno na nemški železnici pri vožnji skozi „Loreley—Felsen“ naslednja burkasta oziroma „brkasta“ dogodba: Bilo je jako temno v tunelu, nihče ni razločeval več svojega soseda in to je bilo tudi uzrok, da je vse molčalo. Kar se v splošnej tišini začuje naiven ženski glas:

„Žani, od kod si pa na jedenkrat brke dobil?“ Na ta vsklik kratek molk, potem pa splošen smeh. Mlada dama sedela je bila poprej na potovanji zraven svojega ženina. Poslednji pa je na neki postaji v veliki gneči prišel na drug prostor. Potovalec, ki je zavzel prostor ženinov, začutil je v tunelu hkratu nežne ročice pritisk, potem pa dveh ustnih srčen poljub na svoji ustni, obrasli s krepkimi brkami, ki so prouzročile omenjeni vsklik. Dotični ženin tolažil se je z besedami: Kdo more za nezgodo?, sklenil pa je, da nikdar ne bode nosil brk, da se bode takoj zmeta pokazala, ko bi se kaj tacega še kdaj zgodilo.

P. n. gg. naročnikom.

Posljedno številko zaplenilo nam je c. kr. državno pravdnništvo. Povod zaplembi bil je jako obširen dopis iz *Poddrage*, v katerem se je opisavala zgodovina tamošnjega gibanja, v glavnem pa polemizovalo s „Slovincem“, ki je Poddražane prav nekvalifikovano napadal. Današnja številka ima dve strani priloge.

Uredništvo „Brusovo“.

Iz Abdere.

IV. Urbanov dohtar.

(Nadaljevanje in konec.)

Nečemo sicer kritikovati zdravniškega poslovanja Urbanovega dohtarja, ostati hočemo le pri svoji trditvi, da je imel obilno prakse. Nekaterniki so trdili, da vsaj proti posameznim bolnikom ni bil haš posebno prijazen in da se je včasih proti tistim, ki so bili že na potu v daljno večnost, v prav čudni podobi kazal. Zmatral se je pa za veliko kapaciteto v svoji stroki, in gorje bolniku, kdor se je mimo njega posvetoval tudi še z drugim zdravnikom; v hud greh mu je štel tako postopanje. Zato mu ne delamo posebne krivice, ako pravimo, da ni bil posebno priljubljen v Abderi, najgrše sta se pa seveda gledala z gospodom Lešnikarjem, katerega sem Vam imel že čast predstavljati.

Pri vsej svojej praksi pa je imel Urbanov dohtar dovolj časa, baviti se tudi še z drugimi stvarmi, ali da se bolj natančno izrazim, z zadevami družih. Bil vam je pravcati živ dnevnik v Abderi. Zanimal se je bolj za Abderske novice, nego najbolj zgovorne in novic željne ženice. V prvej meri zanimalo so ga kakor se med nami reče „kako stojita ta mladeneč in ona devojka“. On je do pičice natančno vedel ali pa tudi vedeti hotel, v katero dekle se je zagledal ta ali oni mladeneč, je li bo iz te moke kaj kruha ali ne in kedaj bodeta že poroko svojo praznovala. Nič manj ga neso tudi zanimalo rodbinske stvari, ki se vrše v tej ali onej rodbini. Če pa je kam prišel, prodajal je rad svojo robo in bil nekako ponosen na to, da je on posvečen v vse abderske tajnosti.

Pri tem njegovem postopanju pa se nam je nehote dozdevalo, da veljajo v prvej vrsti njemu znani stih:

„Da kömmt nun alle Augenblick
Ein Schnapphahn voller Quinten
Zu uns herab, sucht hier sein Glück,
Begafft uns von vorn, und hinten.“

Sicer se nam je pa večkrat čudno dozdevalo, kako da je Urbanov dohtar še vedno samec ter se ni podal še v zakonski jarem. Pa tudi ta zagonetka je bila kmalu rešena. Urbanov dohtar se ni toliko zanimal za črnooka ali plavolasa dekleta, kakor pa za — udove. Udove te so mu brodirale po glavi. — Naj li bo mlada ali priletna, samo da ima obilo zlata in srebra, pa je dobro. Čudne nazore o zakonu je tedaj naš junak zastopal — a saj živimo v dobi materijalizma, v katerej ima idejalizem žalibog vedno manj zastopnikov. Hudobni svet je trdil, da se je nekaj hudo zagledal v neko tako udovo, ki je imela take lastnosti. Bila je sicer lepa, kakor pravijo, a tudi ona je šla tisto pot, katera nam je vsem zemljanom sojena, — ona je že v krtovi deželi, ne da bi jo preje zvezal „grajski pater“ z Urbanovim dohtarjem. On je sedaj še vedno samec, a kakor abderski kurir poroča, še

vedno velik prijatelj udovam. Morebiti se mu bo še v letih nerodnih posrečilo, ujeti kako petično udovo; tedaj bodete pa Vi gospod urednik, gotovo tako srečni, da Vam pošlje svoje poročno poročilo, katero bodete Vi v svojej velikej prijaznosti izvestno objavili v „Brusu“.

Janez Krtača.

Z Ljubljanskega trga.

(Resnična dogodba.)

Kuharica: Kaj, šest krajčarjev par jajc, pa tako drobnih?

Branjevka: Kaj? Drobnih? Oni še tacih ne iznesó.

Razgled po Slovenskem.

Ko bi mi Slovenci za politično vreme imeli jednak zavod, kakor je „Meteorologische Reichsanstalt“ na Dunaji, izdajali bi lahko dan za dnevom poročila in prokovanja za prihodnje dni. Žal, da bi ta izvestja ne bila posebno ugodna. Politični barometer kaže jako globoko, depresija je na vse strani in pravo znamenje časa je pač to, da smo v istrskem deželnem zboru najboljše zastopani.

V Poreči imamo devetorico hrvatskih in slovenskih poslancev. Malo jih je, a so ljudi, vsak mej njimi je junak. Utrli so pot jeziku slovanskemu ter pokazali, kako treba postopati poslancu slovanskemu, da bode kaj dosegel, da si bode pridobil ugleda tudi pri narodnih nasprotnikih. Naši poslanci v Poreči imajo sedaj vojna leta, zato pa naj bi jih poslanci v drugih, srečnejših kronovinah jemali za vzgled. Vsi naj bi postopali tako odločno, tako energično, kakor devetorica v Poreči in „Zjedinjena Slovenija“ bila bi samo še uprašanje časa. Da to ni pretirana fraza, vidimo v Tirolcih, ki prav resno zahtevajo, da se italijanski del dežele, kar ga je južno od Brennerja, loči in dobi svojo upravo. Oni zahtevajo isto, kar mi zahtevamo že od 1848. l. Če to v Tirolcih ni greh, ni motenje miru in javnega reda, tudi pri nas ne bode. Kdor prosi, najde, kdor trka, se mu odpre.

Meni, ozirajočemu se na deželni zbor istrski, bi jako ugajalo, ko bi kdo naših štajerskih poslancev v Gradci začel govoriti slovenski. To bi bilo umestno iz dvojnih ozirov. Prvič bi mi s tem slovesno konstatovali, da je naš jezik enakopraven, da se ne čutimo več kot inferiorno pleme. — Drugič pa bi bilo dobro, da se nemški Gradčani, ki so nekam debelih ušes, privadijo slovenskim glasom. Sprva bodo malo ragljali, naposled pa bodo izprevideli, da se ne udamo in posledica bode: Čim bolj se nas bodo bali, tembolj se bodo ozirali na nas. Uprašanje glede slovenskega deželnega odbornika ne bode nikakor gorostasno, v nebo kričeče, ampak kaj jako naravnega, ne bodo se več čudili, da zahtevamo svojega odbornika, ponujali nam bodo še druge koncesije. Druzega ne treba, nego da čuvamo, vestno in odločno zastopamo svoja prava, in bodočnost je naša.

O deželnem zboru Koroškem ni mnogo poročati. Ondu imamo samo dva poslanca, katera se častno borita s preveliko večino „brez upa zmage“. Vender pa mi deželni zbor koroški bolje prija, nego deželni zbor gorški, kjer stopa na dan nova, a nevesela prikazen, da se poslanci ne brigajo več za svojih volilcev izrecno voljo in se vse kar čez koleno lomi.

V Gorici zasejal je dr. Mahnič nekda potomec onega svetopisemskega Malhusa, kateremu je sv. Peter, žal, samo jedno uho odsekal, pogubno seme, katero sedaj poganja svoje kali in kateremu dr. Josip in dr. Nikolaj Tonkli pridno prilivata, vsak po svojih nagibih. Dr. vitez Tonkli dobro ve, kako lepa je služba pri Lloydju. Kacih deset tisoč na leto neso mačje solze. Koliko to znaša v šestih letih, to more izračunati celó človek, ki niti ne ve, kdo je bil Adam Riehse. Brat Nikolaj pa, ki pridno propaguje italijanščino, misli si pri tem: „Tudi záme bode kaj odletelo!“ Zato skrbimo za časa, da pri bodočih državnozborskih volitvah ne propademo. Čast in mošnja naše hiše to zahteva. Zaradi tega vršil se je obžalovanja vredni naskok na „Sočo“, zaradi tega nastala je „Nova Soča“, katerej želimo najboljši uspeh, ker ona je pristno glasilo naroda goriškega.

Kranjska se sicer zmatra slovenski „eldorado“, za nekako obljubljenno deželo. A to je vse preveč laskavo, premalo utemeljeno. Kadar gledam sedanji deželni zbor, sili me smeh, ko pogledam tja na levo stran, kjer sedi poslanec z Dolenjskega, ki zastopa pravo za pravo le manjšino svojih volilcev. Mislil sem si: to bode gromč Perun v zbornici, a kako krvavo sem se varal! Gromel še ni nikoli, zaropotal pa samo tedaj, ko se je skoro s stola prekopicnil. Poročil ne zna delati in če se mu to očita, potem se izgovarja, da je kaj preslišal, a tudi kot govornik se ta parlamentarni „Anstandslehrer“ ni prav nič obnesel. Deviški njegov govor bil je dva stavka dolg, čul se je tri pedi daleč, govoril pa je tako duhovito skozi nos, da se je stenograf moral bližje prisesti in da je sploh treba posebne stenografske mizice za tega najnovejšega Demostena.

Jednaki občutki me spreletavajo, kadar gledam debelo prijateljstvo mej Klunom in Šukljejem. Dunajski vzduh in „pravi uzroki francoske revolucije“ spravili so ta nekdanja antagonista skupaj. Sedaj sta debela prijatelja. Vsaj gospod Klun je tako lepo rejen, kakor polh v jeseni, gospodu Šukljeju se pa tudi ne skriva, da tudi parlamentarno življenje svojega moža dobro redi. Z debelostjo pride tudi dobrohotnost in zato menda sta gospod Klun, pravi prototip francoskega abbé-ja in gospod

Šuklje, o katerem se je nekdanj mislilo, da bode Brutus in Cassius v jedni osobi, tako tesno spojena, kakor znana siameška dvojčka. O tem bi se dalo še marsikaj pisati, toda za danes bodi dovolj, prihodnjič bodem nadaljeval.

Ignacij Furbacij.

P r i m i z i .

I. Hauptfarrkaplan: Gospod Doktor in Hauptfarrer! Zakaj pa je dobil Doktor Radey red železne krone?

Gospod Hauptfarrer in deželni poslanec: „Das ist eine Concession an unsere regierungfreundliche und regierungunterstützende conservative Partei. Nun wird man doch wohl einmal auch meine strengconservative, katholischpolitische Thätigkeit und kaisertreue Gesinnung berücksichtigen, und mir auch eine Auszeichnung geben. Die Sache ist schon massgebenden Orts angeregt worden.“

I. Hauptfarrkaplan: Dem Verdienste. —

II. Hauptfarrkaplan: Seine eiserne Krone!

Hauptfarrer in deželni poslanec: Toni, bring 2 Bouteillen „Rothen“.

S m e š n i c e .

Talleyrand ni pisal dolgih pisem. V občevanji s prijatelji pisal je kratko, kakor bi telegrafoval. Ko je jedna prijateljic njegovih zgubila soproga, dobila je od Talleyranda naslednje sožalno pismo:

Uboga prijateljica...

Ah!

Vaš najudaniši Talleyrand.

Dama se je kmalu potem omožila in tedaj jej je Talleyrand pisal:

Draga prijateljica!

Bravo!

Vaš najudaniši Talleyrand.

Šuri: Katera železnična postaja je najnevarnejša?

Muri: Jaz mislim tam pri Zagorji in pri Zidanem mostu, kjer se zemlja udara.

Šuri: Kaj še? Najnevarnejša postaja je v Lescah. Ondu utegneš dobiti zaušnico, a moraš plačati še 150 gl. globe.

Muri: Brrr! brrr!

Rešitev zabavne naloge v zadnji številki „Brusovi.“

1. Jeronim
2. Ogradí
3. Slavoj
4. Izbornó
5. Plovdiv
6. Venus
7. Osredeč
8. Šaleški
9. Nabergoj
10. Jezero
11. Andrejčekov
12. Kurjavas

Začetnice dajo ime: Josip Vošnjak, kónčnice pa „Svoji k svojim!“

Prav pogodili so nalogo: Gospa Roža Kosova v Velesalu in gg. Vojteh Rebec v Divači, Anton Brezovnik v Vojniku, J. M. in A. K. v Ljubljani, in Lavoslav Apath pri Sv. Juriji ob Tabru.

Fotografija Poddrage.

Podpisani je fotografiral to jako romantično in zanimivo vas. — Fotografije prodajam po 1 gld. 50 kr. franko.

Dragotin Žagar,
fotograf v Vipavi.

Vinko Čamernik,

kamnosek v Ljubljani

nasproti parnemu mlinu.

priporoča se prečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih umetnih kamnoseških del, p. t. občinstvu za napravo nagrobnih spomenikov po najnovejših obriših in različnih marmorjev.

Prevzame tudi vsako kamnoseško delo pri stavbah ter zagotavlja vsakterega s solidnim delom in nizkimi cenami popolnoma zadovoljiti.

Z veleštovanjem udani

Vinko Čamernik,

(6 6—6)

kamnosek.

Slika Kinspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 12—12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstenega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so oljnatе barve v ploščevinastih pušicah (Blehbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 21—24)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Štajmerjevi.

Odbrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski, Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mlekarske zadruge, Imperial, Neufchâtel, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz najboljših tovaren.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po najnižji ceni. (16 10—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{6}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gld. za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža račun se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetju.